

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж бр. 3429/22
22.9.2022.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, Светлане Павић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Гордана Михаиловић из Београда, Интернационалних бригада број 13, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Васић, адвокат из Београда, Трнска број 5/3, због побијања дужникових правних радњи, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2351/19 од 10.03.2022.године, у седници већа одржаној дана 22.9.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2351/19 од 10.03.2022.године, у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка, садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 2351/19 од 10.03.2022.године, тако што се обавезује тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 1.022.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Ставом првим изреке ожалбене пресуде, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., па је утврђено да је уговор о поклону непокретности закључен између ВВ као поклонодавца и туженог ББ као поклонопримца, оверен од стране Другог општинског суда у Београду 19.01.2007.године под I/1-Ов бр. 684/2007, нема правно дејство према тужиоцу АА из ... у обиму потребном за намирење његовог потраживања према ВВ у износу од 116.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, са каматом по каматној стопи коју прописује Европска централна банка

почев од 02.05.2006.године до 24.12.2012.године, а од 25.12.2012.године до исплате по Закону о затезној камати све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, па је обавезан тужени да трпи и призна да тужилац наведено потраживање може намирити продајом непокретности која је била предмет уговора о поклону-стана број ... који се налази на трећем спрату зграде број ... у улици ... у ..., уписан у лист непокретности број ...КО ..., кат парцела ..., под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.159.500,00 динара, у року од 15 дана до дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога. Тужилац је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 ЗПП-а, овај суд је нашао да жалба туженог није основана, у односу на став први изреке, а да је делимично основана у погледу одлуке о трошковима поступка, садржане у ставу другом изреке побијане пресуде.

У поступку доношења ожалбене пресуде пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, ни друге повреде поступка које би биле од битног утицаја на правилност или законитост побијане пресуде. Супротно наводима жалбе туженог, ожалбена пресуда је јасна и разумљива, не противречи себи ни разлозима датим у њој, а у пресуди је наведено довољно чињеница о одлучним разлозима, па се њена правилност и законитост могу испитати, због чега се неосновано жалбом туженог указује на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, произилази да је дана 01.02.2006.године, ВВ, отац туженог потписао признаницу сачињену од стране адвоката ..., да је наведеног дана примио од тужиоца АА на име зајма износ од 140.255,66 УСД а као противвредност износ од 116.000 евра, који износ је дужан вратити најкасније до 01.05.2006.године. Поред наведене признанице, између тужиоца и Предузећа "... " са седиштем у ..., закључена су два уговора о бескаматној позајмици и то први уговор дана 31.01.2006.године на износ од 80.000 евра, а други дана 01.02.2006.године на износ од 36.000 евра, све у динарској противвредности по званичном средњем курсу Народне банке Србије. Наведени новчани износи никада нису били уплаћени на рачун привредног друштва које је уговоре закључило у својству зајмопримца. Закљученим уговорима о бескаматној позајмици одређено је да зајмодавац прихвата да јемац зајмопримца буде Предузеће за пројектовање и инжењеринг, пословање, промет роба, услуга и заступништво "... " а.д. са седиштем у ..., чији је заступник директор ВВ. У име предузећа "... " а.д. ВВ је дао заложну изјаву дана 01.02.2006.године, на основу које је на 6/8 идеалних делова стана у власништву предузећа "... " а.д., и то на стану на петом спрату, по структури трособан у ул.... број ..., уписана хипотека првог реда, ради обезбеђења потраживања повериоца према дужнику Предузећу "... " ..., у висини од 116.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, у корист повериоца АА. Између ВВ у својству поклонодавца и ББ, његовог сина, у својству поклонопримца

је закључен Уговор о поклону, дана 19.05.2006.године, који је оверен пред Другим општинским судом у Београду дана 19.01.2007.године под ознаком Ов бр.684/2007, који је за предмет имао седмособан стан бр.... на трећем спрату зграде бр....., у улици ... у ..., на катастарској парцели бр.... КО ..., уписан у лист непокретности бр. ...

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је у конкретном случају тужилац доказао постојање и општих и посебних законских услова за успешно побијање спорног уговора о поклону, који је закључен између ВВ и његовог сина, овде туженог ББ, јер је учињеним бесплатним располагањем ВВ, као дужник довео себе у инсолвентно стање тако да није у могућности да испуни обавезе према повериоцу. У смислу доказивања чињенице да дужник нема друге имовине из које би поверилац, а овде тужилац могао наплатити своје потраживање, првостепени суд сматра да је терет доказивања исте на туженом, јер је то у његовом интересу, као правном следбенику дужника, да достави доказе на околност да постоји друга имовина његовог оца ВВ, а посебно имајући у виду да је у питању најближи крвни сродник, што тужени није учинио. Такође, првостепени суд је нашао да је околност да је покојни ВВ био законски заступник Предузећа "...” и у том својству дао заложну изјаву за обезбеђење уговореног али нереализованог зајма Предузећу "...” од стране тужиоца без значаја за оцену постојања и обезбеђености личног дуга ВВ, који има према тужиоцу по основу датог зајма у износу од 116.000 евра.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право и то одредбу члана 280 и 281 ЗОО и члана 231 ЗПП, јер током поступка на основу изведених и расположивих доказа до закључења главне расправе, тужени није доказао да његов отац, сада покојни ВВ има друге имовине из које би поверилац могао наплатити своје потраживање.

Наиме, одредбом члана 280 ЗОО прописано је да сваки поверилац чије је потраживање доспело за исплату, и без обзира кад је настало, може побијати правну радњу свог дужника која је предузета на штету поверилаца. Сматра се да је правна радња предузета на штету повериоца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење повериоачевог потраживања.Чланом 281 ЗОО прописани су услови побијања дужникових правних радњи.

У конкретном случају, упркос чињеници да потраживање тужиоца није утврђено правноснажном судском пресудом, на основу приложених доказа и утврђеног чињеничног стања произилази да исто јесте доспело, будући да је протекао рок за враћање зајма а да дуг није враћен. Како се дакле, побијање дужникових правних радњи и послова може остварити и без правноснажне пресуде о постојању дуга и доспелости дуга ради чијег намирења је предузето побијање, то су неосновани наводи жалбе да потраживање тужиоца није доспело, нити извршно, јер тужилац никада није ни покушао да га принудно наплати. Даље, правилно налази првостепени суд да је правни претходник туженог ВВ закључењем уговора о поклону којим је на овде туженог, свог сина пренео бестеретно непокретност коју је поседовао као дужник учинио бесплатно располагање и довео тиме себе у инсолвентно стање тако да није у могућности да испуни своје обавезе према повериоцу, овде тужиоцу. Како чињеница да је повериоцев дужник, сада пок.ВВ имао и других средстава из којих је могуће

наплатити повериочево потраживање, иде у прилог туженом, то је на њему и терет доказивања наведене чињенице. Тужени је био дужан да достављањем писаних доказа пре свега оставинског решења или других јавних исправа документује постојање имовине која је била предмет заоставштине покојног ВВ, а што овај није учинио, због чега се неосновано жалбом туженог истиче да је терет доказивања инсолвентности дужника на тужиоцу, који би то требало да докаже покретањем принудног извршења предметног потраживања, односно немогућношћу спровођења истог.

Неосновани су жалбени наводи туженог којима оспорава пасивну легитимацију, наводима да је предметни зајам дат привредном друштву "...” а не његовом оцу као физичком лицу. Ово стога, што је првостепени суд поступајући у складу са овлашћењима из чл. 8 ЗПП-а, ценећи изведене доказе, правилно нашао да из околности да је сачињена признаница коју је потписао зајмопримац ВВ, којом потврђује да је примио од тужиоца АА на име зајма износ од 140.255,66 УСД а као приотввредност износ од 116.000 евра, произилази да је тужилац позајмицу дао ВВ као физичком лицу, а што је потврдио и сведок ГГ, чијем исказу је суд поклатио веру, а који је детаљно потврдио да једини правни однос који је постојао јесте однос између тужиоца као зајмодавца и сада покојног оца туженог ВВ као зајмопримца, а да су уговори закључени између тужиоца као зајмодавца и привредног друштва "...” као зајмопримца, на исти новчани износ, фиктивни уговори, будући да исти никада нису реализовани нити је новац уплаћен на рачун привредног друштва.

С тим у вези, код утврђене чињенице да је зајмопримац, односно тужиочев дужник у конкретном случају пок.ВВ, то су и жалбени наводи туженог да тужилац нема правни интерес за покретање и вођење овог поступка, с обзиром да је његово потраживање обезбеђено хипотеком, а на основу заложне изјаве коју је дао ВВ, ради обезбеђења потраживања тужиоца из уговора о зајму са привредним друштвом "...”, без утицаја на законитост и правилност побијане одлуке. Ово стога што хипотека није конституисана ради обезбеђења тужиочевог потраживања према ВВ као физичком лицу, па околност да је покојни ВВ био законски заступник предузећа "...” и у том свосјвту дао заложну изјаву за обезбеђење уговореног али нереализованог зајма предузећу "...” од стране тужиоца, је без значаја за постојање и обезбеђеност тужиочевог дуга према ВВ, а како то правилно налази и првостепени суд. Тужиоцу би се могло ускратити право на успешно побијање само у случају да постоји валидан уговор о јемству или уписано стварно право за обезбеђење његовог потраживања према зајмопримцу, односно ВВ, а што овде није случај.

Суд је посебно ценио и наводе жалбе туженог да није саслушан у својству парничне странке, у поновном поступку, те му није омогућено да се изјасни пред судом, чиме је првостепени суд учинио битну повреду одредби парничног поступка из чл.374 тачка 7 ЗПП-а. Не могу се прихватити жалбени наводи туженог да му незаконитим поступањем, није дата могућност да расправља пред судом, имајући у виду да из стања у списима произилази да су туженом позиви за рочишта на којима је требало да буде саслушан у својству парничне странке уредно достављени, преко огласне табле суда, у смислу одредбе чл. 141 ЗПП-а, али да се иако уредно позван на рочиштима није појављивао, што све указује да у току поступка није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. Закона о парничном

поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/11, 49/13, 55/14), онемогућавањем туженог да учествује у поступку.

Како се ни осталим жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу правилност ожалбене пресуде, то је овај суд применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Међутим, основано се у жалби туженог указује да одлука првостепеног суда о трошковима поступка, садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, није правилна, јер је првостепени суд признао тужиоцу трошкове и за оне парничне радње које нису биле нужне ни потребне ради вођења поступка. Ако се има у виду успех тужиоца у овом спору, којег је заступао пуномоћник који је адвокат, опредељени трошковник као и радње које су биле потребне за вођење овог спора, то је овај суд обавезао туженог да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати за састав два образложена поднеска износ од по 37.500,00 динара, за заступање на десет одржаних рочишта износе од по 39.000,00 динара, за приступ на 15 неодржаних рочишта износе од по 20.250,00 динара, за састав жалбе и ревизије по 78.000,00 динара и за таксу пресуду износ од 97.500,00 динара, односно укупно износ од 1.022.250,00 динара, према АТ и ТТ важећој у време доношења побијане пресуде.

Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, у смислу одредбе члана 165 ЗПП, имајући у виду да тужени није успео у жалбеном поступку, а да састав одговора на жалбу није нужан трошак у овој правној ствари.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић